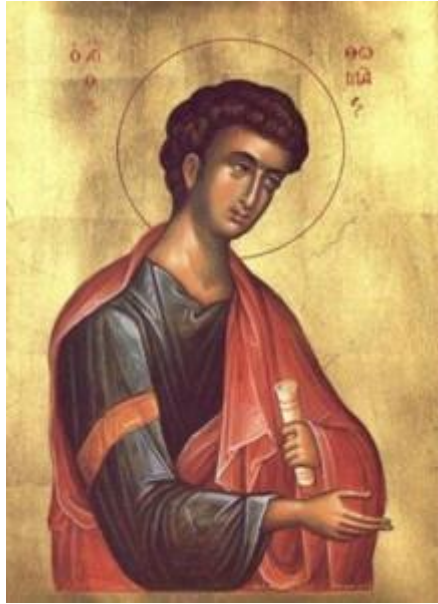

Ἡ καινούργια κτίση

Metr. Anthony Bloom

Τιμοῦμε τὴ μνήμη τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ. Ὅλοι τὸν θυμοῦνται σὰν τὸ πρόσωπο τὸ ὁποῖο ἀμφισβήτησε τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ὅταν τοῦ μίλησαν γι' αὐτὴν οἱ ἄλλοι μαθητὲς σπάνια ὅμως ρωτοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας τί ἄνθρωπος ἦταν καὶ ποιοὶ λόγοι τὸν ἔκαναν νὰ ἀμφιβάλλει.

Ἄν ἐξαιρέσουμε τὴν ἐκλογή του σὲ ἀπόστολο ἀπὸ τὸν Χριστό, ὁ Ἅγιος Θωμᾶς ἀναφέρεται μόνο δύο φορές στὰ Εὐαγγέλια. Ἡ πρώτη ἀναφορὰ εἶναι πολὺ σημαντικὴ (Ἰω. 11. 7- 16): Ὅταν ὁ Χριστὸς λέει στοὺς μαθητὲς Του ὅτι πρέπει νὰ ἐπιστρέψει στὴν Ἰουδαία γιὰ νὰ ἀναστήσει τὸ φίλο Του Λάζαρο ἀπὸ τοὺς νεκροὺς ἐκεῖνοι προσπαθοῦν νὰ τὸν πείσουν νὰ μείνει μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη καὶ φονικὴ Ἱερουσαλήμ καὶ μόνο ὁ Θωμᾶς λέει: «ἄγωμεν καὶ ἡμεῖς ἵνα ἀποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ». Ἦταν διατεθειμένος, πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὅταν οἱ μαθητὲς ἔβλεπαν στὸν Κύριο ἀπλῶς ἕνα δάσκαλο, νὰ πεθάνει μαζί Του ἀπὸ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωση. Ἦταν ἕτοιμος ἀπλῶς νὰ πεθάνει, ὄχι νὰ ἐπιδιώξει ὅ,τιδήποτε, μόνο νὰ μοιραστεῖ τὸ ριζικὸ Του.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν ἕτοιμος μὲ τόση ἀφοσίωση νὰ μοιραστεῖ μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὸ θάνατο ρωτᾷ τοὺς ἄλλους μαθητὲς λέγοντας: «Εἶναι δυνατό;» Λένε στὸ Θωμᾶ πῶς ἔχουν δεῖ τὸν ἀναστημένο Χριστὸ κι ἐκεῖνος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψει. Γιὰ ποῖο λόγο; Μήπως γιὰ τὸ λόγο ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴν Πεντηκοστή, πρὶν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατέβει στοὺς Ἀποστόλους ἐκεῖνοι παρέμεναν οἱ ἴδιοι δειλοὶ ἄνθρωποι, συχνὰ ἀνίκανοι νὰ κατανοήσουν, συχνὰ ἀμφιρρεπεῖς, ὅπως ὑπῆρξαν καὶ στὸ παρελθόν; Πῶς μποροῦσε νὰ πιστέψει ὅταν ἡ μόνη ἔνδειξη γιὰ τὴν Ἀνάσταση ἦταν τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι χαίροντουσαν χωρὶς νὰ ἔχουν γίνει καθόλου

διαφορετικοί απ' αυτό που πάντοτε υπήρξαν; Για να μπορέσει να δεχτεί τα νέα της Ανάστασης χρειαζόταν μία απόδειξη πέρα από τα χαρούμενα λόγια των αποστόλων διότι καταλάβαινε ότι αν ο Χριστός είχε αναστηθεί τότε το κάθε τι στον κόσμο είχε αλλάξει, ότι δεν ήταν ο θάνατος αλλά η ζωή που είχε τον τελευταίο λόγο, ότι η τελική νίκη δεν ανήκε στον άνθρωπο αλλά στον Θεό, ότι είχε υπερισχύσει η αγάπη, όχι το μίσος. Καταλάβαινε ότι ο κόσμος θα έπρεπε να είχε γίνει καινούριος έφ' όσον ο Θεός τον είχε επισκεφθεί και μεταμορφώσει από κόσμο άσκοπης, κάποτε πολύχρονης μ'α παροδικής ζωής σε κόσμο αιωνιότητας.

Όταν είδε μπροστά του λοιπόν τον Χριστό ο Θωμάς πίστεψε διότι ο Λυτρωτής άκτινοβολούσε με το φώς της αιωνιότητας, διότι στεκόταν μπροστά στους μαθητές Του όχι σαν ο Ίησοϋς της Ναζαρέτ που υπήρξε δάσκαλός τους αλλά σαν ο έγερθείς Κύριος μέσα στην ίσχύ και τή δόξα της Ανάστασής Του, και παρ' όλα αυτά, με χέρια και πόδια και πλευρά τραπημένα από τα καρφιά και τή λόγχη.

Η Ανάσταση του Χριστού δεν μετακινεί τήν τραγωδία από τή ζωή. Ο Χριστός ήλθε στον κόσμο για να σηκώσει ολόκληρη τήν τραγωδία του και να τή μεταμορφώσει σε νίκη, όσο όμως παραμένει έστω και ένας άμαρτωλός πάνω στη γή θα παραμένει και τὸ σῶμα του Χριστού τὸ σῶμα του Έσταυρωμένου. Ίσως να στέκεται απέναντί μας έτσι ακριβώς και στήν αιωνιότητα κι αυτό γιατί η σταύρωσή Του είναι τὸ σημάδι της άπεριόριστης αγάπης του Θεού.

Όταν ο Θωμάς Τὸν είδε, τὸν Έσταυρωμένο Χριστό μέσα στή δόξα της Ανάστασης, Τὸν προσκύνησε και πρόφερε τὰ λόγια της τελικής, θριαμβευτικής απόδειξης τὰ ὅποια ὀφείλουμε να μεταφέρουμε σ' ολόκληρο τὸν κόσμο: «Ο Κύριός μου και ὁ Θεός μου». Πώς όμως να μπορέσουν οί άνθρωποι στους ὁποίους μιλοῦμε για τήν Ανάσταση του Χριστού, στους ὁποίους ἀναγγέλλουμε ὅτι ἔχει έγερθεί, ὅτι είναι Θεός, ὅτι ἔχει βγει νικητής, πώς να μπορέσουν να πιστέψουν αν, ὅπως τότε οί απόστολοι, μπορούμε μόνο να χαιρόμαστε για τή δική μας έμπειρία χωρίς να μπορούμε να ἐπιδείξουμε τή δύναμη ἢ τή δόξα της Ανάστασης; Έμεϊς που πιστεύουμε στήν Ανάσταση του Χριστού ὀφείλουμε να γίνουμε καινὸ ἔθνος, ἄνδρες και γυναίκες οί ὅποιοι πιστεύουν στή ζωή, τήν αἰώνια ζωή, που ἤδη νιώθουν τὸ θρίαμβο κατὰ του θανάτου, διότι ἔχοντας γευτεί τὸ θάνατο του Χριστού ζοῦμε πια - θα έπρεπε να ζούσαμε- τήν αἰώνια ζωή του έγερθέντος, τή θεϊκή ζωή.

Δεν θα φοβούμασταν τότε τὸ θάνατο ἢ τὸ μαρτύριο, δεν θα φοβούμασταν τίποτα στον κόσμο διότι τή ζωή εκείνη κανείς δεν μπορεί να μάς τήν πάρει. Θα πορευόμασταν τότε στο δρόμο της ζωής γεμάτοι σφρίγος ως νικητές και ως πειστικοί μάρτυρες της Ανάστασης του Χριστού έφ' ὅσον οί ἄλλοι θα ἔβλεπαν σ' ἑμᾶς ἄνθρώπους που ἔχουν μάθει να αγαπᾶνε, έστω κι αν χρειαστει να θυσιάσουν τήν ἐπίγεια ζωή, που ἔχουν μάθει να πιστεύουν στον άνθρωπο με τὸν τρόπο που ὁ Θεός γνωρίζει να τὸν πιστεύει, να ἐλπίζουν για τὰ πάντα και να υπερνικουν τὸ κάθε

τι με τὸ νὰ δίνουν ἀνεπιφύλακτα τὸν ἑαυτό τους στὴν εὐφροσύνη καὶ τὴ νίκη τοῦ Κυρίου.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο: Ἡμέρα Κυρίου, ἐκδόσεις Ἀκρίτας

Πηγή: Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Ἰωάννου Καρέα